

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, na podstawie dowodów ujawnionych w toku rozprawy, ustalił w sprawie, co następuje:

W dniu 16 lipca 2012 roku zamieszkała naówczas w m. D. M. W., która była osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku, udała się do O., do sklepu (...) oświadczając, że chce zakupić na raty laptop/notebook m-ki SAMSUNG o wart. 1.899 zł. W tym celu przedłożyła wypisane przez siebie, a podpisane przez bliżej nieustaloną osobę, sfałszowane i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, z którego wynikało, że jest zatrudniona w firmie (...) w O. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku operatora urządzeń przemysłowych za wynagrodzeniem 3.200 zł miesięcznie brutto, dzięki czemu zawarła z (...) Bank SA umowę o kredyt konsumencki na zakup towaru notebooka m-ki SAMSUNG na łączną kwotę 1.974,96 zł, która miała być spłacona do maja 2013 roku w 10 ratach po 223 zł. Po podpisaniu umowy i otrzymaniu sprzętu komputerowego opuściła sklep. Do chwili obecnej nie dokonała spłaty żadnej raty. Szkoda opiewająca na kwotę 1.974,96 zł nie została na rzecz (...) Bank SA we W. naprawiona. W 2014 roku (...) Bank SA we W. złożył w Prokuraturze Rejonowej w Opolu zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 Kk i in. oraz wnioskiem o naprawienie szkody w całości na podst. art. 46 § 1 Kk.

Dowody:

- k. 1-2: pisemne zawiadomienie o przestępstwie,
- k. 12, 28: pisma z PUP w N.,
- k. 30: pismo z ZUS w O.,
- k. 13: pismo z UG w D.,
- k. 21: pismo z UW w O.,
- k. 35: zaświadczenie o zatrudnieniu,
- k. 154: umowa kredytowa,
- k. 51-67: opinia biegłego z zakresu pisma,
- k. 71: wykaz DRZ I/287/14,
- k. 4-5, 164: zeznania świadka T. T.,
- k. 47, 164: zeznania świadka J. W.,
- k. 132-135, 163: wyjaśnienia oskarżonej M. W.,

M. W. ma 38 lat. Pozostaje stanu wolnego - rozwiedziona. Ma dwoje dzieci. Posiada wykształcenie podstawowe, jest bez zawodu. Utrzymuje się z pracy w charakterze sprzątaczkii hotelowej na pół etatu na terenie W.. Brytanii, gdzie otrzymuje wynagrodzenie w wys. 700 funtów mies. Nie posiada żadnego istotnego majątku. Nie była uprzednio sądownie karana.

Dowody:

- k. 140: dane osobopoznawcze o osobie w trybie 213 Kpk,
- k. 139, 159: dane o karalności z K.,

M. W. przyznała się w całej rozciągłości do zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia zgodne z poczynionymi ustaleniami, wyrażając przy tym żal i skruchę. Jak podała, przestępstwa dopuściła się z powodu trudnej sytuacji materialnej i za namową osoby trzeciej, która miała dać jej część pieniędzy ze sprzedaży laptopa, co jednakże nie miało miejsca.

/k. 130-135, 163/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje:

W świetle zebranego w sprawie, a ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonej M. W. w odniesieniu do zarzucanego jej czynu, nie budziły najmniejszych wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się tak na dowodach z dokumentów w postaci dokumentacji kredytowej, z PUP, z ZUS, a także na dowodach osobowych w postaci zeznań: pracownika banku (...), pracownika firmy (...) rzekomego wystawcy sfalszowanego zaświadczenia, wreszcie zaś na wyjaśnieniach samej oskarżonej, która przyznała się w całej rozciągłości do zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia zgodne z poczynionymi ustaleniami, wyrażając przy tym żal i skruchę. Przedstawione dowody były logiczne, rzeczowe i wzajemnie się uzupełniały, dając podstawę do prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, a tym samym przyjęcia w sposób bezsporny sprawstwa samej oskarżonej.

Tak zatem rekapitulując powyższe rozważania, oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, a czyn ten wyczerpał znamiona kwalifikowanego kumulatywnie występku z art. 286 § 1 Kk w zw. z art. 270 § 1 Kk w zw. z art. 297 § 1 Kk przy zast. art. 11 § 2 Kk.

Przestępstwa z art. 286 § 1 Kk. dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k. jest mienie. W odniesieniu do przestępstwa oszustwa pojęcie "mienie", obejmuje wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne. Termin "mienie" używany jest w znamionach przestępstwa oszustwa jako synonim majątku. Majątek, jako przedmiot ochrony przestępstwa oszustwa, rozumieć należy jako zbiorcze określenie ogółu majątkowych praw podmiotowych, obejmujące aktywa, czyli prawa i majątkowe danego podmiotu. Składniki majątku to wszystkie poszczególne prawa majątkowe, które przysługują danemu podmiotowi. W szczególności są to prawa rzeczowe (własność i ograniczone prawa rzeczowe), wierzytelności, prawa spadkowe (do otrzymania zachowku oraz przedmiotu zapisu), a także prawa na dobrach niematerialnych (prawa autorskie, wynalazcze, prawa dotyczące wzorów zdobniczych i znaków towarowych, prawa do firmy i nazwy przedsiębiorstwa, tzw. prawa do klientów, tajemnic przedsiębiorstwa itp.), pod warunkiem że mają charakter praw majątkowych. Przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa jest majątek jakiegokolwiek podmiotu, a więc nie tylko przysługujący osobie dokonującej niekorzystnego rozporządzenia. Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w części, w jakiej opisuje ono czynność wykonawczą przybierającą formę działania, jest przestępstwem powszechnym, może być zatem popełnione przez każdy podmiot, zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W przypadku oszustwa polegającego na wyzyskaniu błędu osoby rozporządzającej mieniem, część czynności wykonawczej przybiera postać zaniechania poinformowania osoby rozporządzającej mieniem o rzeczywistym stanie rzeczy. Także w odniesieniu do tej odmiany oszustwa określony w art. 286 § 1 k.k. typ czynu zabronionego jest przestępstwem powszechnym. Przepis art. 286 § 1 k.k. określa zachowanie karalne jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie karalne opisane w znamionach przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. skierowane na osobę, którą sprawca zamierza doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego lub innej osoby, której mienie stanowi przedmiot rozporządzenia dokonywanego przez wprowadzonego w błąd, fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością a jej odzwierciedleniem

w świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem), zaś przy wyzyskaniu błędu wykorzystuje już istniejącą rozbieżność między stanem świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem a rzeczywistością, której sprawca nie koryguje, lecz używa dla uzyskania przez siebie lub kogo innego osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy. Wprowadzenie w błąd dotyczy musi natomiast tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie decyzji o rozporządzeniu mieniem. Czynność wykonawcza w przypadku przestępstwa oszustwa jest złożonym działaniem lub zaniechaniem, którego celem jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Istotny jest efekt majątkowy, sprowadzający się do utraty lub pomniejszenia aktywów po stronie rozporządzającego lub innej osoby, w imieniu której działa rozporządzający. Właściwe znamię czynnościowe "doprowadza" przesądza, że oszustwo jest przestępstwem materialnym, jego skutkiem zaś niekorzystne rozporządzenie mieniem. Między zachowaniem sprawcy, polegającym na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu lub wyzyskaniu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodzić musi związek przyczynowy. Przestępstwo oszustwa charakteryzuje się dwoma przedmiotami czynności wykonawczej. Zachowanie sprawcy skierowane jest bowiem z jednej strony na osobę, która dokonuje niekorzystnego rozporządzenia swoim lub cudzym mieniem, z drugiej strony na mienie, które sprawca uzyskuje w wyniku rozporządzenia. Znamiona oszustwa wymagają tożsamości podmiotu w odniesieniu do wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz dokonania rozporządzenia mieniem. Natomiast nie jest wymagana tożsamość między podmiotem dokonującym rozporządzenia mieniem i pokrzywdzonym. Przez rozporządzenie mieniem rozumieć należy wszelkie czynności prowadzące do zmiany we władaniu mieniem, polegające na pozbawieniu osoby uprawnionej możliwości dysponowania mieniem. Niekorzystne rozporządzenie mieniem może nastąpić w formie przewidzianej w prawie cywilnym, a więc poprzez wszelkie rodzaje umów przenoszących własność, zobowiązujących pokrzywdzonego do określonych działań. Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując zachowanie, musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem wynikowym. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, na przykład zaciągnięcia pozorowanej pożyczki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Zamiar sprawcy w płaszczyźnie intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy. Z jednej strony, sposób zachowania sprawcy, tzw. środek intelektualny, jakim jest w przypadku oszustwa wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności osoby rozporządzającej mieniem do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Z drugiej strony, sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać korzyść majątkową z planowanego zachowania w wyniku zastosowanego sposobu działania oraz świadomość więzi przyczynowej łączącej podejmowane przez niego działania z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Przez korzyść majątkową rozumieć należy - zgodnie z brzmieniem art. 115 - korzyść dla sprawcy, innej osoby fizycznej lub prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej lub grupy osób prowadzącej zorganizowaną działalność przestępczą. Korzyścią majątkową jest zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów majątkowych, czyli każde przysporzenie majątku lub uniknięcie strat albo zmniejszenie obciążeń.

Z kolei występkę z art. 270 § 1 Kk. dopuszcza się ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Przedmiotem ochrony, do którego odnosi się przestępstwo z art. 270, jest bezpośrednio wiarygodność dokumentów, a w następstwie pewność obrotu prawnego. Przestępstwo określone w art. 270 ma charakter powszechny. Sprawcą czynu zabronionego, polegającego na używaniu dokumentu sfalszowanego lub podrobionego, może być zarówno ten, kto sam dopuścił się fałszerstwa, jak i inna osoba. Niezależnie od karalności fałszu materialnego art. 270 przewiduje odpowiedzialność karną za używanie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. Pojęcie używania sprowadza się do wykorzystywania funkcji, jakie może pełnić podrobiony lub przerobiony dokument. Użyciem dokumentu będzie przedstawienie

go osobie uprawnionej do kontroli, czy zrealizowanie na jego podstawie określonego świadczenia, wprowadzenie do rejestru, dokonanie na jego podstawie określonej operacji księgowej, przedłożenie organowi prowadzącemu określone postępowanie dowodowe. Posłużenie się dokumentem, jest rozumiane jako jego przedłożenie władzy, osobie fizycznej lub prawnej, dla wykazania wynikających z dokumentu swoich praw, istnienia stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Nie jest warunkiem dokonania przestępstwa użycia sfałszowanych dokumentów wyrządzenie przez to innemu podmiotowi szkody. Przestępstwo z art. 270 § 1 ma charakter wyłącznie formalny. Nie jest również konieczne, by przedstawienie sfałszowanego dokumentu innej osobie wywołało u niej przekonanie o prawdziwości tego dokumentu. Przedmiotem przestępstwa z art. 270 jest dokument, o którym mowa w art. 115 § 14 Kk. Czyn zabroniony określony w art. 270 ma charakter umyślny. W przypadku używania dokumentu sfałszowanego sprawca musi obejmować świadomością, iż dokument ten jest podrobiony lub przerobiony.

Wreszcie zaś przestępstwa z art. 297 § 1 Kk dopuszcza się ten, kto w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Przepis art. 297 k.k., z uwagi na miejsce w strukturze ustawy karnej oraz intytucję rozdziału, w którym został zamieszczony, chroni, analogicznie jak każdy przepis kryminalizujący przestępstwo gospodarcze, prawidłowość funkcjonowania obrotu gospodarczego. Udzielając ochrony zasadom obrotu gospodarczego, przepis ten chroni zarówno indywidualne interesy uczestników tego obrotu, jak i ponadindywidualne interesy gospodarcze społeczeństwa, związane z prawidłowym funkcjonowaniem obrotu gospodarczego. Szczególnym przedmiotem ochrony jest w przypadku omawianego przestępstwa prawidłowość, rzetelność i uczciwość obrotu finansowego. Przepis art. 297 k.k. pozwala uznać za dobra prawne, podlegające ochronie przez art. 297 § 1, także wymienione w tym przepisie instytucje: kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, dotacji, akredytywy, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji, lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego oraz zamówienia publicznego. Przepis art. 297 § 1 przydaje także karnoprawną ochronę mieniu, a dokładniej interesom majątkowym państwa oraz innych podmiotów, udzielających wymienionych w art. 297 k.k. form wsparcia finansowego lub zajmujących się przygotowaniem i obsługą elektronicznych instrumentów płatniczych. Przestępstwo określone w art. 297 § 1 jest przestępstwem powszechnym. Jego sprawcą może być każdy zdalny podmiot odpowiedzialności karnej. Z punktu widzenia charakterystyki podmiotu nie ma znaczenia, czy sprawca jest zarazem podmiotem, który ma uzyskać dla siebie jedną z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego, elektroniczny instrument płatniczy lub zamówienie publiczne, czy też podejmuje te działania dla innego podmiotu. Przepis art. 297 § 1 k.k., posługując się sformułowaniem "dla siebie lub kogo innego", wskazuje, że status osoby przedkładającej podrobione, przerobione, poświadczające nieprawdę lub nierzetelne dokumenty lub nierzetelne pisemne oświadczenia jako sprawcy przestępstwa określonego w art. 297 § 1 k.k., nie jest zależny od tego, czy osoba ta podejmuje określone w art. 297 § 1 k.k. działania mając odpowiednie umocowanie do występowania w imieniu podmiotu, który ubiega się o uzyskanie jednej z form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, czy też podejmuje te działania bez formalnego umocowania, działając faktycznie na rzecz innego podmiotu. Charakter i treść umocowania do działania sprawcy w imieniu i na rzecz podmiotu ubiegającego się o uzyskanie jednej z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego nie ma znaczenia dla określenia podstaw odpowiedzialności karnej na płaszczyźnie znamion charakteryzujących podmiot przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. Istotne jest jedynie to, aby osoba przedkładająca podrobione, przerobione, poświadczające nieprawdę lub nierzetelne dokumenty albo nierzetelne pisemne oświadczenia czyniła to w celu uzyskania dla siebie lub innego podmiotu jednej z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego albo zamówienia publicznego. Sposób określenia podmiotu ubiegającego się o uzyskanie jednej z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego przy

wykorzystaniu zwrotu "kogo innego" przesądza, że tym podmiotem może być osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej. Przepis art. 297 § 1 k.k. nie zawęża ochrony jedynie do przypadków ubiegania się o uzyskanie jednej z wymienionych w nim form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego przez podmiot posiadający status przedsiębiorcy. Nie jest zatem wymagane, aby podmiot, w imieniu i na rzecz którego działa sprawca przedkładający podrobione, przerobione lub nierzetelne dokumenty albo nierzetelne pisemne oświadczenia, był uczestnikiem obrotu gospodarczego. Zachowanie się sprawcy przestępstwa przewidzianego w art. 297 § 1 może przybierać różne formy, wyliczone w tym przepisie, i polegać na: przedkładaniu podrobionych dokumentów, przedkładaniu dokumentów przerobionych, przedkładaniu dokumentów poświadczających nieprawdę, przedkładaniu dokumentów nierzetelnych, przedkładaniu nierzetelnych pisemnych oświadczeń dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionych w art. 297 k.k. form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Wyliczenie form zachowania się sprawcy ma charakter taksatywny. Działanie w celu uzyskania jednej z form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, wymienionych w art. 297 § 1, w inny sposób nie wypełnia znamion czynu zabronionego, o którym mowa w tym przepisie. Czynność sprawcy określona została przy użyciu syntetycznego sformułowania "przedkłada". Czasownik charakteryzujący czynność sprawcą rozumieć należy zgodnie ze znaczeniem nadawanym temu terminowi na gruncie powszechnego języka polskiego, a więc stosunkowo szeroko. Przez "przedkładanie" rozumieć należy wszelkie działania polegające na składaniu dokumentów lub oświadczeń, oddawaniu ich do przejrzenia lub oceny, a także na występowaniu z dokumentami lub oświadczeniami w stosunku do organu lub osoby. Przepis art. 297 § 1 k.k. nie określa szczególnej formy, w jakiej przedkładane mają być dokumenty oraz oświadczenia wymienione w tym przepisie. Dla wypełnienia znamienia ujętego jako "przedkładanie" wystarczające jest przedłożenie przez sprawcę jednego dokumentu, o którym mowa w art. 297 § 1 k.k. Pojęcie dokumentu interpretować należy zgodnie z definicją zawartą w art. 115 § 14, wedle której "dokumentem jest każdy przedmiot lub zapis na komputerowym nośniku informacji, z którym związane jest określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne". Z punktu widzenia przepisu art. 297 § 1 k.k. nie ma znaczenia forma przedkładanego dokumentu oraz jego ważność. Dokument podrobiony, czy przerobiony, to dokument, o którym mowa w art. 270 k.k. Podrobienie dokumentu oznacza zachowanie polegające na nadaniu określonemu przedmiotowi pozorów dokumentu (zamach na autentyczność dokumentu), w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od osoby uprawnionej do jego wystawienia, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. Przerobienie dokumentu to przeinaczenie jego autentycznej treści (zamach na prawdziwość dokumentu). Znamię to realizuje zachowanie polegające na przykład na sfalszowaniu podpisu, antydatowaniu, przerobieniu danych zawartych w dokumencie, dopisaniu nowych danych, zmianie w komputerowym zapisie informacji przyjmującej postać usunięcia części informacji, dodaniu pewnych informacji itp. Dokument poświadczający nieprawdę to dokument autentyczny, tj. wydany przez osobę uprawnioną do jego wystawienia w przewidzianym przez prawo trybie oraz formie, lecz zawierający informacje nieprawdziwe. Za taki dokument można uznać na przykład wypis z księgi wieczystej, sporządzony przez sekretarza sądowego, w którym zawarta jest informacja o braku obciążeń hipotecznych w dziale IV księgi wieczystej, podczas gdy w rzeczywistości wpisane jest w niej obciążenie hipoteczne. Dokumentem stwierdzającym nieprawdę może być również dokument będący wynikiem fałszu intelektualnego. Przez pisemne oświadczenia rozumieć należy wszelkie wypowiedzi zawarte w piśmie, sporządzonym własnoręcznie przez sprawcę lub sporządzonym przez inną osobę, lecz przedkładanym przez sprawcę w toku postępowania. Oświadczeniami w rozumieniu art. 297 § 1 będą zarówno pisma wymagane przez przepisy prawa w trybie postępowania prowadzącym do uzyskania jednej z instytucji wymienionych w tym przepisie, jak i oświadczenia samorzutnie składane przez sprawcę podczas postępowania prowadzonego w związku z ubieganiem się o uzyskanie kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji, poręczenia, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji, lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. W ujęciu znamion przestępstwa przewidzianego w art. 297 § 1 relewantne są jedynie takie oświadczenia, które dotyczą okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania danej instytucji. Krąg okoliczności mających istotne znaczenie określają przepisy szczególne (np. wydawane przez banki regulaminy określające rodzaje udzielanych kredytów oraz warunki umów kredytowych i umowy pożyczki). Kryterium rozstrzygającym o istotności okoliczności stanowić może cel, jakiemu służy świadczenie, o uzyskanie którego ubiega się sprawca, konkretnie zaś kwestia znaczenia

przedłożonych oświadczeń dla uzyskania tego świadczenia. Istotność okoliczności związana jest z ich znaczeniem w procesie podejmowania decyzji o przyznaniu jednej z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania jednej z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego to na przykład informacje o sytuacji majątkowo-osobistej. Stanowią one jedną z istotnych przesłanek przyznania świadczenia w postaci kredytu lub pożyczki. Oświadczenia nierzetelne to zarówno takie oświadczenia, które zawierają informacje nieprawdziwe lub niepełne, jak i takie, które ze względu na sposób wypowiedzi mogą sugerować adresatowi istnienie stanu rzeczy niezgodnego z prawdą. Podstawą odpowiedzialności jest przedłożenie podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę dokumentu lub nierzetelnego pisemnego świadczenia, mającego istotne znaczenie do uzyskania wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego, uzyskania elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia. Katalog instytucji finansowych wymienionych w art. 297 § 1 k.k. określających znaczenie i istotność dokumentów przedkładanych przez sprawcę oraz charakteryzujących cel jego działania nie ma zamkniętego charakteru. Znamię "istotne znaczenie" interpretować należy z uwzględnieniem okoliczności mających prawne lub ekonomiczne znaczenie dla uzyskania jednej z wymienionych w art. 297 § 1 form wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia. O istotności dokumentu lub pisemnego oświadczenia przesądza jego treść, oceniana w kontekście regulacji odnoszących się do danej formy wsparcia finansowego, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia. Przez kredyt rozumieć należy umowę zawartą między dwoma podmiotami, której przedmiotem jest oddanie przez jedną ze stron (wierzyciela) drugiej stronie (dłużnikowi) określonej wartości w pieniądzu lub w towarach, na warunkach zwrotu równowartości wraz z odsetkami w ustalonym terminie. Przepis określony w art. 297 § 1 należy do grupy przestępstw abstrakcyjnego zagrożenia. Ma zatem formalny charakter. Dla realizacji znamion nie jest konieczne wystąpienie skutku, na przykład w postaci szkody majątkowej. Dla bytu tego przestępstwa nie jest konieczne wywołanie skutku w postaci uzyskania kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Społeczna szkodliwość opisanych w art. 297 § 1 zachowań wyraża się w samym zagrożeniu stwarzanym przez sprawcę dla dóbr chronionych prawem. Z popełnieniem przestępstwa przewidzianego w art. 297 § 1 będziemy mieli do czynienia już wówczas, gdy sprawca przedłoży podrobione lub przerobione albo stwierdzające nieprawdę dokumenty albo nierzetelne pisemne oświadczenia, chociażby owe przedłożenia nie doprowadziły do uzyskania kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji, zamówienia publicznego. Czyn zabroniony przewidziany w art. 297 § 1 ma charakter umyślny, przy czym przepis wymaga, aby sprawca działał w celu uzyskania kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji, dotacji, subwencji, akredytywy, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji, lub z innego podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym. Możliwy jest zbieg kumulatywny przepisów art. 297 § 1 i art. 270 § 1, gdy sprawca działając w celu uzyskania kredytu, pożyczki bankowej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji lub zamówienia publicznego, używa jako autentycznego dokumentu fałszywego lub stwierdzającego nieprawdę. Takie zachowanie sprawcy godzi bowiem w dwa dobra prawne, a mianowicie wiarygodność dokumentów oraz instytucje kredytu, pożyczki bankowej, gwarancji kredytowej, dotacji, subwencji lub zamówienia publicznego oraz w ponadindywidualne interesy gospodarcze społeczeństwa. Stąd też dla oddania całej zawartości bezprawia sprawcy konieczne jest powołanie w podstawie skazania obu przepisów, przy zastosowaniu art. 11 § 2.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona występku z art. 286 § 1 Kk. Zachowanie oskarżonej wymierzone było w dobro prawne będące przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k., tj. mienie, a konkretnie w środki pieniężne będące w dyspozycji banku, dzięki którym oskarżona mogła zakupić laptopa. Skoro przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem powszechnym, to powyższe oznacza, że i oskarżona spełniała wymagania podmiotowe sprawcy tegoż występku. Zachowanie oskarżonej miało postać doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy za pomocą wprowadzenia w błąd upoważnionego pracownika co do swego zatrudnienia i wysokości zarobków. W ten sposób oskarżona doprowadziła bank do niekorzystnego

rozporządzenia pieniędzmi z kredytu bankowego, który został przeznaczony na sfinansowanie zakupu towaru. Wprowadzenie w błąd dotyczyło przy tym istotnych okoliczności, mających bezpośredni wpływ na podjęcie przez drugą stronę decyzji o zawarciu umowy pożyczki bankowej. Celem oskarżonej było doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy i cel ten oskarżona osiągnęła realizując tym samym zamię skutku przestępstwa oszustwa, które jest przestępstwem materialnym. Między zachowaniem oskarżonej, polegającym na wprowadzeniu w błąd, a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodził ścisły związek przyczynowy. W okolicznościach sprawy nie budziło żadnych wątpliwości, że oskarżona działała umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim. Świadczyły o tym okoliczności sprawy, a w szczególności fakt, iż oskarżona fałszywie przedstawiła swą sytuację materialną, zaś po udzieleniu jej kredytu nie spłaciła ani jednej raty, nie wyjaśniając przy tym przyczyn braku spłaty zobowiązania, a wbrew treści zaświadczenia, była osobą bezrobotną nie mając zamiaru ani możliwości spłaty kredytu. Jednocześnie oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona występku z art. 270 § 1 Kk. Zachowanie oskarżonej wymierzone było w dobra prawne, będące przedmiotem ochrony, do którego odnosi się przestępstwo z art. 270, a to wiarygodność dokumentów, a w następstwie pewność obrotu prawnego. Skoro czynu z art. 270 § 1 Kk. polegającego na posłużeniu się sfałszowanym dokumentem, może dopuścić się zarówno ten, kto sam dopuścił się fałszerstwa, jak i inna osoba, to w sprawie nie ma znaczenia, że to nie oskarżona podpisała sfałszowane zaświadczenie, a tylko wypisała jego treść. Oskarżona posłużyła się sfałszowanym dokumentem, wykorzystując go dla realizacji znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk. przedkładając go upoważnionemu pracownikowi w celu zawarcia umowy o pożyczkę, a w następstwie uzyskania pieniędzy na zakup sprzętu. Niewątpliwie przedłożone przez oskarżoną zaświadczenie było dokumentem, o którym mowa w art. 115 § 14 Kk., stanowiąc fałszywy dowód istnienia stosunku pracy i wysokości dochodów. Oskarżona działała oczywiście umyślnie, mając przecież świadomość, że dokument, którym się posługuje jest sfałszowany i stwierdza nieprawdę. Wreszcie wyczerpała oskarżona swym zachowaniem znamiona występku z art. 297 § 1 kk. W celu bowiem uzyskania dla siebie od banku - pożyczki, przedłożyła podrobiony i stwierdzający nieprawdę dokument, godząc w dobra prawne chronione normą art. 297 kk., a to przede wszystkim prawidłowość funkcjonowania obrotu gospodarczego. Skoro przestępstwo określone w art. 297 § 1 jest przestępstwem powszechnym, to jego sprawcą mogła być także oskarżona, będąca podmiotem, który uzyskała dla siebie jedną z wymienionych w art. 297 § 1 k.k. form wsparcia finansowego. Zachowanie oskarżonej przybrało przy tym jedną z form przewidzianych w art. 297 § 1, a sprowadzało się do przedłożenia podrobionego i stwierdzającego nieprawdę dokumentu, dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionej w art. 297 k.k. pożyczki konsumenckiej. Skoro przez "przedkładanie" rozumieć należy wszelkie działania polegające na składaniu dokumentów lub oświadczeń, oddawaniu ich do przejrzenia lub oceny, a także na występowaniu z dokumentami lub oświadczeniami w stosunku do organu lub osoby, to oskarżona wypełniła znamiona czynności sprawczej, składając za pośrednictwem sklepu, wraz z wnioskiem kredytowym, podrobiony i stwierdzający nieprawdę dokument. Niewątpliwie, składane przez oskarżoną zaświadczenie było dokumentem w świetle definicji zawartej w art. 115 § 14 Kk, wedle której "dokumentem jest każdy przedmiot lub zapis na komputerowym nośniku informacji, z którym związane jest określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne". Przedkładany przez oskarżoną dokument był przede wszystkim dokumentem podrobionym w rozumieniu art. 270 § 1 Kk., tj. takim, któremu nadano pozory autentyczności, w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od osoby uprawnionej do jego wystawienia, podczas gdy w rzeczywistości tak nie było. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogło budzić wątpliwości, iż przedkładany przez oskarżoną sfałszowany dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego, a sama oskarżona zdawała sobie z tego doskonale sprawę.

Tak zatem, oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 Kk przy zast. art. 11 § 2 Kk.

Przestępstwo wskazane wyżej, z mocy art. 286 § 1 Kk przy zast. art. 11 § 3 Kk., zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Sąd kierując się dyrektywami wymiary kary wymienionymi w szczególności w art. 53 Kk przy zast. art. 4 § 1 Kk wymierzył oskarżonej karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności.

Do okoliczności obciążających wpływających na rozmiar orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył przede wszystkim sposób działania oskarżonej oraz brak starań o naprawienie szkody.

Do okoliczności łagodzących zaliczono natomiast dotychczasową niekaralność oskarżonej oraz jej trudną sytuację zawodową i rodzinną, wreszcie zaś i postawę w toku postępowania, w tym przyznanie się i wyrażenie skruchy.

Zgodnie z art. 69 § 1 i 2 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej dwóch lat (...) jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia dla sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaszyły okoliczności uzasadniające dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary, a w szczególności oskarżona nie była dotąd karana sędownie, co pozwala przypuszczać, że popełnione przez nią przestępstwo, miało charakter incydentalny. Z tych przyczyn Sąd wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonej zawiesił na okres próby 2 /dwóch/ lat. W sprawie nie orzekano obowiązku z art. 72 § 1 Kk, albowiem w dacie czynu takiego wymogu nie było – art. 4 § 1 kk.

W celu zadośćuczynienia szkodzie wynikającej z popełnionego przestępstwa, Sąd na wniosek pokrzywdzonego banku, stosownie do treści art. 46 § 1 Kk, zobowiązał oskarżoną do zapłaty kwoty odpowiadającej wysokości uzyskanego kredytu na rzecz banku, w którym uzyskała ona wsparcie finansowe.

Ponadto orzeczono przepadek sfalszowanego zaświadczenia, zaś co do umowy kredytowej zarządzono jej zwrot na rzecz pokrzywdzonego banku.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniała treść art. 624 § 1 Kpk.

Z tych względów Sąd Rejonowy w Opolu orzekł,

jak w części dyspozytywnej

wyroku.

.....